

Manden der kom

REKORD. Efter tre år i jobbet er Michael Thouber den længst siddende direktør for Charlottenborg, siden Kulturministeriet omdannede udstillingsbygningen til en international kunsthall i 2007. Sidste år kom besøgstallet op over 100.000. Til sammenligning nåede en af hans forgængere i 2011 kun at få 8.000 til at købe billet.

Ind fra højre

Det spøjte på Charlottenborg, sagde man. Der hvilede en forbandelse over den gamle kunstinstitution. Kunstbygningen, der engang havde monopol på at vise den nyeste kunst, var truet på eksistensen. Men så ankom Michael Thouber. Direktøren, der er lykkedes med det, ingen andre kunne. Historien om hans succes er også historien om et ungkonservativt søndagsbarn fra Fyn, der i mødet med det venstreorienterede, københavnske kulturliv skilte sig ud i sin blazer med guldknapper. En ven kalder ham en outsider, som virkelig ønsker at være en insider.

CAMILLA STOCKMANN
(TEKST)

ANDREAS HAUBJERG
(FOTO)

En skikkelse går ud ad sin solide mørkegrønne hoveddør, ned ad tre trin og ud i Frederiksstad. Det er morgen, det støvregner, og han drejer til venstre i retning mod Charlottenborg.

»Jeg arbejder på Danmarks bedste adresse«, kan han godt finde på at sige.

»Kgs. Nytorv nummer 1«.

Hans navn er Michael Thouber. Han har i tre år været direktør for en af landets ældste kunstinstitutioner. Og hvis livet var et spil matador, ville han nu føre. Nærmest.

For et par måneder siden blev han korrigeret af prins Joachim, da han og prinsesse Marie var på en privat omvisning på Charlottenborg.

»Nej, du arbejder på Danmarks næstbedste adresse«, havde prinsen sagt, for underforstået trumfede Amalienborg Charlottenborg. Så havde de grinet.

Charlottenborg Slot blev skænket til dansk kunsthav af Frederik V i 1754, og da udstillingsbygningen blev opført i 1883, blev den født til ballade. Charlottenborg havde monopol på at vise de bedste danske kunstnere, det var her, at P.S. Krøyer og ægteparret Ancher som en selvfølge udstillede, og her, Hammershøi debuterede med et portræt af sin søster. Da medaljerne blev uddelt, og Hammershøi blev forbigået, var bygningen på Kgs. Nytorv centrum for en livlig kunstkandale. Charlottenborgs historie er også dansk kunsts historie.

I nyere tid har Kunsthall Charlottenborg mest bare været truet på eksistensen. Millionunderskud, lukning midt i højsæsonen og underfinansiering har præget stedet siden 2007. Der hvilede en forbandelse over det gamle slot, og det var, som om de tre gamle spøgelser, der ifølge en gammel skrøne hjemsøgte kunsthallen, nu i stigende grad plagede stedet, skrev vi her i avisen tilbage i 2012.

Kort tid efter flygtede den engelske kunsthaldirektør Mark Sladen fra kunsthallen efter at have opnået rekordlave besøgstal, og selv om hans efterfølger, Jacob Fabricius, fik antallet af gæster til at stige, måtte han efter kun to år forlade jobbet på grund af underskud.

Michael Thouber, der spankulerer af sted i sin marineblå trenchcoat, har på kort tid vendt udviklingen. Han er eksorcisten, der som den første har haft held med at fordrive de gamle gespenster fra kunsthallens sale.

Ved årsskiftet kunne Michael Thouber fejre, at han var den længst siddende direktør på Charlottenborg i nyere tid, og at entréindtægterne var steget med over 1 million kroner. På de første to år fordoblede Michael Thouber besøgstallet, han tredoblede entréindtægterne og lykkedes med at få en treårig millionbevilling fra en gammel dansk tobaksfond.

Den 47-årige mand går via Store Strandstræde mod Nyhavn, og når han bevæger sig den korte strækning fra hjemmet til den historiske bygning, er han »kistelykkelig« og går af sted som »en mand, der er lige dér, hvor han gerne vil være«.

Det mener en af hans venner, der har kendt ham i en årrække. For alt det, Michael Thouber har stræbt efter og drømt om siden barndommen på Fyn, har han opnået, og det eneste, der nu kunne trække i ham, er »jobbet som direktør for Statens Museum for Kunst eller kulturministerposten«.

Men går man op på siden af Michael

Thouber denne morgen, og det gør jeg med min sorte paraply, og spørger ham, om han er lykkelig, som han går der, ler han let forundret, tager et hiv af cigaretten og vender blikket tilbage til fortovet:

»Nej. Vi har kæmpet hårdt, og det er lykkedes. Det kunne jeg godt stille mig op og fejre. Men bag kulisserne foregår stadig en døds kamp. Det er bare enormt svært at fortælle to historier på samme tid: Det går pisse godt, kom ind, og vær med til at fejre det, og lige om lidt eksisterer vi måske ikke«.

En ambitiøs dreng fra provinsen

Historien om Michael Thoubers succes er også historien om en ambitiøs ungkonservativ dreng fra provinsen, der i mødet med det venstreorienterede, magtkritiske københavnske kulturliv skilte sig ud med sin målrettedhed og sin marineblå blazer med guldknapper.

Som hans tidligere kollega fra DR 2 Adam Holm siger:

»Han er jo ikke født i Kartoffelrækkerne som søn af en kunstmaler og en progressiv børnelæge. Han er tandlægesøn fra Fyns land og har hele sin ungdom været medlem af Konservativ Ungdom, og så skiller man sig ud i dansk kulturliv«.

De folk, der har kendt Michael Thouber siden hans tidlige ungdom, beskriver ham med ord som seriøs, ordentlig, velorienteret og saglig. Men der sniger sig ofte også en distance ind, og så følger betegnelser som kontroversiel, opkomling, borebille, brugt vognsforhandler og fræk slagterhund.

»Mange opfatter ham som en mand med mange prætentioner. »Nej, det er ikke prætentioner, men ambitioner«, vil han selv sige«, siger Adam Holm.

Michael Thouber kan derfor være svær at sætte på begreb. Modsat sine forgængere, der havde arbejdet sig op som kuratorer på veletablerede kunstinstitutioner, har han bragt noget andet til bordet: Michael Thouber har haft et udstillingssted, han har været strategisk rådgiver på et kommunikationsbureau, han har været kanalchef på DR 2, og den sidste udstilling, han havde kurateret, da han fik direktørstillingen på Charlottenborg, var en udstilling med Jørgen Leth.

Han er jo ikke født i Kartoffelrækkerne som søn af en kunstmaler og en progressiv børnelæge

Adam Holm, DR-vært om hvorfor Michael Thouber skiller sig ud i dansk kulturliv

»Han er ikke smal på den måde, som man måske havde foretrukket i kunstverdenen«, siger tidligere rektor på Kunstakademiet Sanne Kofod Olsen, der ansatte ham for tre år siden.

Da nyheden kom, at Michael Thouber nu skulle overtage den historiske kunstinstitution, var reaktionen i kunsthavet måben. På forsiden af Weekendavisen blev han budt velkommen med en ultra-skeptisk kommentar af kunstanmelder Maria Kjær Thomsen, der stillede et stort spørgsmålstejn ved hans kvalifikationer. Michael Thouber var måske nok en dygtig brander og mediemand, men han var ikke »en nyskabende kurator«, og hun forudså, at kunsten på Charlottenborg fra det øjeblik ville blive underlagt »en populistisk strategi«.

Men selv hans værste kritikere er nu også ved at lade sig omvende, skal det vise sig.

Blazerjakken man så skævt til

Første gang, jeg så Michael Thouber, var foran en gammel slagterforretning i Vendersgade tæt på Nansensgade i København. Det var i 1998, og han havde netop åbnet udstillingsstedet 1% og udgivet første nummer af et kunstmagasin med samme navn. Samtidskunsts scenen i København var i en sløj forfatning, det var før slut-1990'ernes galleriboom, og før udlandet begyndte at falde i svime over unge danske samtidskunstnere som Olafur Eliasson, Jeppe Hein og Jesper Just.

På fortovet foran det nyåbnede udstillingssted stod derfor som en selvfølge den københavnske kunstinstereserede ungdom i skikkelse af akademielever, kunsthistoriestuderende og unge kuratorer med ferniseringsøl. Jeg var dengang grøn kunstanmelder for et månedssblad og skulle se udstillingen, hvilket var overstået på et par minutter, fordi udstillingsrummet var minimalt. Det, jeg husker tydeligt, var Michael Thouber, der tog imod med en professionel høflighed på en måde, jeg ikke var vant til i de kredse, hvor jeg færdedes.

Der på fortovet i Vendersgade kan jeg samtidig huske fornemmelsen af at stå i en gruppe af kunsthistoriestuderende og se lidt skævt til den unge mand, der tydeligvis var kommet ind fra højre. Han bar sin borgerlighed udenpå, han virkede som en, der havde styr på størrelser som erhvervslejemål og privatøkonomi, og selv hans parforhold med den unge lyshårede kvinde virkede anderledes etableret.

Naturligvis siger det mere om kulturlivet i 1990'ernes København end om Michael Thouber, at vi stod der og studerede ham som et eksotisk dyr. Latterligheden var på vores side. ►

Sanne Kofod Olsen, der har været Michael Thoubers chef som rektor for Kunstakademiet i København de seneste tre år, husker ham også fra udstillingsstedet 1 %. På det tidspunkt havde hun som en af de få kurateret gruppeudstillinger med unge, og hun husker, at hun krydsede klinger med Michael Thouber. Hun arbejdede med en kritisk og feministisk tilgang til kunsten, men hos Michael Thouber skulle det helst være internationalt.

»Vi var unge mennesker i tyverne, hvor små nuancer gør en kæmpe forskel. På sit udstillingssted 1 % gik han efter de internationale navne, han rakte på en eller anden måde højere, og hans ambitioner kunne virke provokerende. Det var måske det, vi andre syntes var lidt for meget dengang. Vi, der arbejdede med kritisk kunst, syntes, det var lige mainstream nok«.

De store visioner for udstillingsstedet blev født på kollegiet Regensen, hvor Michael Thouber boede. Her havde han inviteret en kreds af mennesker, der vidste noget om samtidskunst, til middag.

»Han havde ikke forudsætningerne, men gjorde det bare«, fortæller kurator og medstifter af udstillingsstedet 1 % Jesper N. Jørgensen.

»En del af det sociale miljø fra Kunstakademiet kunne godt virke indspist, og især i 1990'erne kunne miljøet virke hårdt. Men Michael kom udefra og var ligeglad med, om folk så skævt til ham. For ham var det vigtigere, at tingene skete, og med hans vindende og sociale væsen fik han vendt det rundt. Han er byens bedste samtalepartner og kan snakke med enhver og interesserer sig oprigtigt for den andens synspunkter«.

Huslejen i Vendersgade var 1.500 kroner. Det var til at klare. Men da det første nummer af kunstmagasinet skulle udkomme, var der ikke penge til at betale trykregningen, husker Michael Thouber.

»Jeg fik overtalt en advokat til at lave en underskudsgaranti. Han troede på projektet, og han troede på mig, og at jeg ville finde nogle penge. Så vi sendte det til tryk«.

Dagen efter gik Københavns Kommune ind og støttede projektet økonomisk, husker han.

»Det var heldigt«, udbryder han.

Så tilføjer han neutralt konstaterende.

»Men jeg er altid heldig«.

Et konservativt barn

Den dag i 1971, da Michael Thouber blev født, græd hans mor. Hun havde i forvejen to sønner på 10 og 11 år, hun fyldte 39 år ugen efter, og som hun sad der med den tredje søn i armene, var hun bange for, at hun simpelt hen var blevet for gammel.

»Det har vi grinet ad for nylig«, siger Michael Thouber.

»For det var hun selvfølgelig ikke«.

Han voksede op som et søndagsbarn i en stor nybygget kasse blandt 100 andre store nybyggede villaer i kvarteret Vejruphave ved Odense. Familien havde desuden tre sommerhuse, en lejlighed i Spanien og pige i huset.

Faren var specialtandlæge, og når han kom hjem fra sin klinik, gik han ofte i haven og arbejdede videre med havearkitektur. Moren var folkeskolelærer på nedsat tid, så hun kunne tage imod familiens yngste barn, når han steg ud af skolebussen.

I en årrække spillede Michael Thouber klaver med sin mor, uden at repertoiret voksede synderligt ud over tre enkle numre. Men han husker trygheden. Kri-

UDENFOR. I det danske kulturliv falder han udenfor på grund af sin borgerlige baggrund, og da Michael Thouber tiltrådte sin stilling på Charlottenborg, blev han på forsiden af Weekendavisen kaldt populistisk. Men kritikken har ændret sig på det seneste. Nu omfavnes han i højere grad af sine gamle kritikere.

tiske refleksioner over en opvækst i kernefamilien er ikke noget, man skal forvente hos Michael Thouber.

»Ved du hvad, jeg tror faktisk aldrig, at jeg havde hørt mennesker skændes, før jeg var 20 år. Det er nok også derfor, jeg er så utrænnet i skænderier. Jeg er ukomfortabel med at skændes og forlader hellere katastrofen en halv time og kommer tilbage, når alle er kølet ned«, siger han.

Moren arbejdede på en stor nybygget kommuneskole, der kun lå et par kilometer væk, og når hun fortalte sin søn om sit arbejde, lød det som et helt andet Danmark.

»Hun fortalte om nogle af sine elever, der var blevet bundet til bordet af deres mor, og så var hun gået på druk. De historier, hun kom hjem og fortalte, gjorde et enormt indtryk på mig«, siger han.

Morens arbejde virkede som hendes kald. Når hun indviede sine sønner i, hvordan andre børn levede, oplevede

den yngste søn ikke, at det var, fordi hun læssede af.

»Vi fik ofte at vide, at hvis man voksede op privilegeret, forpligtede det. Min sociale indignation har jeg fra min mor«.

Da Michael Thouber var 10-11 år, gik han ind i politik. Kirsten, en kvinde, der boede nogle huse væk på villavejen, inviterede gerne Michael Thouber indenfor. Hun havde ikke selv børn endnu og holdt af at have selskab af den opvakte dreng.

»Kirsten var suppleant for Centrum-Demokraterne i Folketinget. En dag spurgte jeg hende, om jeg måtte komme med hende til et møde. Det fik jeg lov til«.

Michael Thoubers forældre var borgerlige, de stemte begge på Venstre, men sønnen fandt ud af, at han var konservativ. Til et landsmøde med Konservativ Skoleungdom i Esbjerg gik han kort tid efter op på talerstolen for første gang, rømmede sig og talte for flere

hundred mennesker. De følgende år gik Michael Thouber til konservative, ligesom han gik til badminton og svømning. Men det ungdomspolitiske arbejde fyldte mere og mere. Til hans konfirmation sad hele familien og gjaldede med på en sang om, at drengen ville være udenrigsminister, og da han skulle i folkeskolepraktik, blev der sendt et brev af sted fra huset på Fyn til daværende statsminister Poul Schlüter.

»Det var desværre midt i åbningsugen i Folketinget, så Poul Schlüter havde ikke tid til at have mig i praktik, men jeg fik et brev fra ham, hvor han beklagede. Han sørgede for, at jeg fik mig en praktikplads hos en anden konservativ i Folketinget«, fortæller Michael Thouber.

Det, han godt kunne lide ved den konservative ideologi, var, at dannelses- og elitetanken vejede tungt.

»Jeg vidste, at jeg ikke troede på, at alle er lige. Vi kommer ikke fra noget, der er lige. Vi er heller ikke lige intelligente el-

ler lige arbejdsomme. Jeg troede på, at alle skal have lige muligheder. Man skulle have lov til at udfolde sig, ligegyldigt hvor man kom fra, og man skulle også have mulighed for at stikke af, hvis man var særlig dygtig».

»Her vil jeg bo«

Det tog lidt tid, før Michael Thouber selv stak af, hvis man kan kalde det sådan. Han gik på det samme gymnasium, som storebrødrene var blevet studenter fra, han flyttede til København ligesom storebrødrene før ham, og han flyttede ind på et værelse på Otto Mønsted Kollegiet i Sydhavnen, hvor de også havde boet. De arbejdede dengang med henholdsvis ejendomssalg og som advokat.

I København sad den ungkonservative Michael Thouber nu i et stort moderne kollegiebyggeri og læste religionssociologi. Men så en dag besøgte han en bekendt på Regensen, det gamle kollegium fra 1623 ved Købmagergade midt i

København, hvor privilegerede alumner fik lov at bo, og hvor Brorson, Kingo og Blicher havde boet i deres studietid.

»Hvordan kommer man ind her? Her vil jeg også bo«, tænkte Michael Thouber.

Han smiler.

»Det var først, da jeg flyttede på Regensen, at jeg gjorde noget, der var lidt ud over det normale i familien«.

Et oprør kunne det næppe kaldes.

På Regensen hoppede Michael Thouber fra religionssociologi til Moderne Kultur på Københavns Universitet. Han fik et studenterjob på Arken som omviser, og jeg husker en dag, jeg så en udstilling på museet i Ishøj og tilfældigvis spottede ham ved et moderne maleri, måske af Chagall, mens han viste en gruppe pensionister rundt.

»Kan I ikke se, hvad det er? Det er jo en satellit! Den malede han, længe før den blev opfundet. Kom med ind i næste rum! Nu skal I se noget sindssygt!«, hu-

BLÅ BOG

Michael Thouber

47 år, direktør for Kunsthall Charlottenborg. Far til to døtre. Opvokset på Fyn. Cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling fra Københavns Universitet.

Tidligere kanalchef på DR 2 og strategisk rådgiver hos designbureauet e-Types. I en årrække kulturredaktør og radiovært på P1 i DR.

Stiftede som ganske ung udstillingsstedet 1% og var medredaktør af et kunstmagasin af samme navn.

sker jeg, at han sagde, mens pensionisterne fulgte hypnotiseret efter ham.

Det var i samme periode, han åbnede det lille udstillingssted med de store ambitioner i det lille butikslokale. På den måde trådte han ind i dansk kulturliv som en anden Klods-Hans, da han ankom til staden. Drengen, der kom ridende efter sine storebrødre, tilsyneladende uden at ænse dem, der så skævt til ham. Drengen, der på trods endte med at rykke ind på slottet.

At svigte sine idealer

Vi går igennem Charlottenborgs store sale og stopper ved to grå biler, som ligger overskåret på sildebensparkettet mellem stiger, stilladser og lifte. Kunsthallen er denne dag lukket for gæster, bilerne skal indgå i et kunstværk på efterårets store udstilling 'Big Art', som et hold mænd er i gang med at bygge.

»Lidt senere ankommer et fire meter højt genemskåret Hermes-hoved«, fortæller Michael Thouber.

Det ligner endnu en publikums-succes *in the making*: Michael Thouber viser en række kendte samtidskunstnere som Ai Weiwei, Jeppe Hein, Tomás Saraceno og Superflex, der i stor skala har skabt værker til den danske stjernearkitekt Bjarke Ingels' byggerier rundt i verden.

Men spørgsmålet er, om udstillingen igen vil trykke på nogle af de gamle knapper, når det gælder Michael Thouber. Jeg spørger, om han er klar til at blive beskyldt for at være for meget, når han ligefrem kombinerer en stjernearkitekt og stjernekunstnere og kalder udstillingen 'Big Art'?

»Den kritik stiller jeg mig åben over for. Jeg ved godt, hvilke faldgruber der er. Det, jeg bare håber, er, at folk kommer inden for dørene. Nogle af kunstnerne kender folk i forvejen. Nogle af kunstnerne introducerer jeg dem for. Dem har danskerne ikke set før, men det vil jeg gerne have, at de gør«.

Han tilføjer:

»Jeg tror på kunstens dannelsesfunktion. Jeg tror på eliten. Jeg tror på kunsten som en løftestang til at diskutere samfundsrelevante emner«.

Du siger, at du er tilhænger af det elitære, men 'Big Art' kan du vel ikke kalde decideret elitær?».

»Jo, det vil jeg faktisk. Den er bare smart solgt ind. Flere af kunstnerne laver stærkt konceptuelle værker, og hvis jeg gav dem en soloudstilling, tror jeg ikke, at der ville dukke særlig mange op. Men fordi de har arbejdet sammen med Bjarke Ingels i forbindelse med hans byggerier, tror jeg, at der opstår en anden åbenhed. Jeg vælger kunsten ud fra faglig integritet, men jeg bruger alle tricks, trommer og ryster de kugler, jeg kan, for at få folk til at komme«.

Han går videre med store skridt mod den modsatte fløj, hvor den fremadstormende samtidskunstner Alicja Kwade viser sin første soloudstilling i Danmark, hvor de færreste af os kender den polsk-fødte kunstners underfundige synsbe- dragende og poetiske værker. En assistent er ved at lime bittesmå urvisere på væggen, så de danner en ornamenteret vandret linje langs væggene i det ene rum. Da Alicja Kwade selv ankommer, siger hun med et ironisk smil:

»I'm not doing the big art. I'm doing the small art«.

Hvordan det vil gå denne gang, kan Michael Thouber ikke vide. Han virker fattet, men hans hænder ryster let, da han tænder endnu en cigaret, og vi sætter os udenfor i gården under de hvide parasoller. Det pisser ned nu.

Allerede hjemme i køkkenet i lejligheden på Sankt Annæ Plads har vi talt om, hvordan man balancerer et konservativt livssyn med et moderne liv. For Michael

Thouber var det ikke bare en sorg at blive skilt. Det var også uforeneligt med hans idealer.

»Min forventning til livet var, at jeg ikke skulle skilles. Jeg er vokset op i en kernefamilie, hvor mine forældre var sammen i 50 år og blev hindens livspartnere og formåede at få tre drenge til at fungere. Langt hen ad vejen skabte mine forældre et liv for mig, som jeg godt kunne tænke mig at skabe for mine børn. Det har jeg måttet sande, at det kunne jeg ikke. Der var

nogle idealer, der ikke mødte virkeligheden hos mig«, forklarer han.

Livet i sammenbragt familie har vist sig at være både vidunderligt og en rodebutik.

»Det er jeg konservativ nok til at stå ved. Og at stå i valget mellem mine børn og ekskone på den ene side og en ny kvinde på den anden side ... jamen det valg kan jeg ikke forstå, når jeg ser det udefra. Men et eller andet sted var det også et valg af kærligheden. Ikke at der ikke var kærlighed i mit gamle ægteskab, for det var der. Men det her var noget, jeg ikke havde prøvet før«, siger Michael Thouber.

Han insisterer på, at han ikke forsøger at retfærdiggøre sit valg. Alligevel siger han: ►

HJEMSØGT. Charlottenborg er hjemsøgt, og der bor tre spøgelser i den gamle bygning. Siger man. Det ene spøgelse er den tidligere formand for Charlottenborgfonden, maleren Laurits Larsen, som blev

v født i 1898. Det andet er en rengøringskone på stedet, som en tidligere chef ifølge rygter behandlede dårligt. Det tredje er en kat. ▶

»Jeg og mine piger har jo også fået to drenge forærende, og min ekskone har fået en søn med sin nye mand, så det har heldigvis også bragt meget godt med sig. Vi er blevet en større familie, end jeg nogensinde havde regnet med, og det er måske meget godt, selv for en konservativ mand«.

DR2 og den evige outsider

Det var på DR, at Michael Thouber mødte sin nye kæreste. På det tidspunkt var han kanalchef på DR 2 og bestred en af landets vigtige medieposter.

Den fik han i 2013 sammen med journalist og DR 2-vært Adam Holm. De to mænd mødtes i garderoben i en børnehave i Nansensgade, hvor Michael Thoubers ældste datter og Adam Holms ældste søn gik på samme stue. Adam Holm var på det tidspunkt Deadline-vært, og Michael Thouber var strategisk rådgiver i kommunikationsbureauet e-Types.

Adam Holm husker:
»Jeg tænkte, hvad fanden, jeg kender ham jo ikke. Jeg har aldrig haft trang til at netværke, men det gør Thouber helt klart. Vi faldt i snak. Så begyndte vi at ses lidt privat. Og derefter blev ideen om at søge jobbet som kanalchefer udviklet«.

Det var Thouber, der overtalte Adam Holm. Det politiske opdrag var, at DR 2 skulle laves om til en samfundskanal.

»Min første reaktion var at sige *no way*. Jeg anser ikke mig selv for at være chef. Jeg er gammel punker. Men Thouber sagde: Hold nu op. Hvis vi kombinerer den indsigt, jeg har i ledelsesformer og kommunikation, med, at du har været vært på et profileret tv-program, er vi et ideelt par. Jeg lod mig overtale«.

Samtalerne begyndte, og makkerparret gik videre. Men det var en længere proces, der krævede flere samtaler, og det var deres forventning, at de stadig var ved at blive vurderet, da de en dag sad foran DR's mediedirektør, Gitte Rabøl, og hun sagde:

»Drenge, I har fået jobbet!«.
Michael Thouber jublede, husker Adam Holm. Han selv brød ud i gråd.

»»Det er en joke *gone to far*«, sagde jeg, mens tårerne piskede ud af øjnene på mig. »Jeg var forskrækket over, at det var gået, som det var«.

Hvis man søgte et job sammen med Michael Thouber, risikerede 'heldet' at følge med. Men efter seks måneder som kanalchef stoppede Adam Holm og vendte tilbage til jobbet som vært.

»Jeg nåede at opleve Thouber som en mand, der var drevet af nogle stærke ideer om, hvad der skulle ske med den kanal. De ideer, han havde, ville han udvikle og have igennem. Ulempen for mig, som er opdraget i et kollektiv af venstreorienterede forældre, var, at jeg gerne vil høre andres ideer og anerkende dem. Sådan er Thouber ikke. Indimellem kunne jeg godt blive irriteret og tænkte: Tag dog skyklapperne af«.

Historien fra kunstscenen i slut-1990'erne gentog sig også i DR. Adam Holm oplevede, at folk i DR modtog Michael Thouber med et vist mål af skepsis. At en distance sneg sig ind, når de talte om ham. For passede denne mand overhovedet ind i DR?

»Det har faktisk undret mig, for jeg opfatter ham gennemgående som en sød mand. Men jeg kan huske, at i tiden efter vores udnævnelse spurgte folk mig: »Hvem er han egentlig, ham Thouber?«, »Var der noget med, at han havde haft et lille galleri?«, »Hvad kan han egentlig?«. Han bliver opfattet som en outsider, men ikke en outsider som Yahya Hassan, der står udenfor på den geniale måde.

PENGEMAND. På Charlottenborg var der før kke blevet søgt mange fondsmidler. »Det var mit held«, siger Michael Thouber.

Michael Thouber er en outsider, som det lyser ud af, at han gerne vil være insider«. Adam Holm holder en kort pause. Så tilføjer han:
»Jeg ved faktisk ikke, om han opfanger det selv, eller om han er ligeglad. Jeg har aldrig hørt ham kommentere det«.

Det pisser stadig ned i gården på Charlottenborg. Jeg spørger Michael Thouber, om han har fornemmet, at han er blevet mødt med modstand. Han svarer:
»Jeg har det sådan: Jeg har ikke noget, jeg skal have klinket. Jeg er ikke så bekymret for, hvad andre tænker. Det tror

jeg, at jeg har lært hjemmefra af min far. Han var meget lidt fordømmende over for andre mennesker. Men til gengæld forbeholdt han sig også retten til at være, præcis som han gerne ville være«.
Det er 11 år siden, at faren døde. Michael Thouber var med sin daværende kone

og to børn på Mallorca. Det var en tirsdag, og det var meningen, at forældrene skulle støde til dem på den spanske ø om lørdagen. Men i sommerhuset på Sydlyn faldt faren om med en blodprop og døde.

»Man kan jo også sige, at jeg har været enormt heldig, at jeg skulle blive i midten af 30'erne, før jeg oplevede et stort tab. Men det var forfærdeligt at miste ham. Jeg kunne slet ikke forestille mig, hvordan jeg skulle leve et liv uden ham, siger Michael Thouber.

»Samtidig var der noget i mig, som sagde: Jamen så heldig var du så heller ikke, at du kan beholde din far. Det, som stod meget stærkt for mig, var det nagende spørgsmål: Har jeg nu tabt mit held?».

Alle de chancer, Michael Thouber havde taget i sin ungdom, og det mod, han havde kunnet mønstre, skyldtes farens tilstedeværelse i hjemmet på Fyn, følte han. Det var også faren, der med sin blotte eksistens havde givet ham modet til at åbne udstillingsstedet 1%.

»Jeg følte, at der altid var en til at samle mig op derhjemme, hvis noget gik galt. Så større var de chancer, jeg havde taget, heller ikke. Jeg ville blive reddet, hvis det gik helt galt«.

Mistede du dit held?

»Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg har stadig min mor, og hun står altid stærkt bag mig. Siden min fars død har jeg tænkt, at jeg nok også altid har gjort mig *umage* for at være heldig. Og at jeg også på den måde selv har haft del i mit held. Men der var nogle år, hvor jeg skulle overveje tingene på en anden måde. Der kom en alvor ind i mit liv, som ikke havde været der tidligere. Det er ikke bekymring over, om jeg skal dø, eller om mine børn skal dø, som vi alle sammen har, men som ikke fylder så meget hos mig. Det er mere sådan en bekymring over, at det er mig, der har hele ansvaret«.

Omfavnet af gamle kritikere

Da Michael Thouber overtog ansvaret for Charlottenborg, var det faktisk nødvendigt, at han gjorde sig ekstra umage med at være heldig.

Ud over at Kunsthallen økonomisk var i knæ og ved at formøble sin historiske status, blev facaden mod Kgs. Nytorv pakket ind i et kæmpe stillads, så det var svært at finde ind, og på forsiden af Weekendavisen blev Michael Thouber budt velkommen og kaldt populist. I perioden, der fulgte, inviterede han Ai Weiwei til at sætte 3.500 redningsveste i spænd i vinduespartierne på Charlottenborgs facade mod Nyhavn, projektet blev omtalt i 400 medier verden over, men til et seminar på SMK, hvor jeg sad i salen, og Michael Thouber sad i panelet, rejste en yngre kurator sig op og beskyldte ham for udelukkende at have valgt Ai Weiwei, fordi han var et kendt navn. Til

beskyldningen om at være populistisk siger Michael Thouber:

»At være populistisk forstået som den, der skaber noget, der er populært, og som folk opsøger – jamen det tager jeg gerne på mig. Men populisme forstået, som om jeg går ned på kvalitet – det synes jeg simpelt hen ikke er rigtigt. Ai Weiweis projekt handlede om de mennesker, der flygter over Middelhavet. Han er selv flygtning. De udstillinger, jeg har realiseret sammen med mine kolleger på Charlottenborg, har handlet om seriøse emner som psykisk sygdom, klimakrise, krig, oprørsbevægelser«.

Et tema i kritikken har også været dine kvalifikationer, altså at du har erfaring med medier og branding, men ikke er kunsthistoriker. Hvad tænker du om det?

»Jeg tror, at det er, fordi man ikke ved, hvad det er at være leder af en kunsthall. Jeg må bare sige, at alle de kompetencer, jeg har fået, kommer i spil til det yderste af neglene på det her sted: det strategiske fra e-Types, det kommunikative fra DR og det kuratoriske fra 1%. Alt«.

På det seneste er den gamle kritik imidlertid begyndt at forstumme. Han bliver omfavnet af flere, og selv de kritikere, der offentligt stillede sig skeptisk i hans første tid som direktør på Charlottenborg, har revideret deres opfattelse.

Tidligere professor på Kunstkademiet, billedkunstner Jesper Christiansen, der mente, at Ai Weiweis værk på facaden var »primitivt« og »gulfslæbende« og angreb det på Facebook i 2017, siger nu:

»Jeg synes, at han med nogle af sine udstillinger, blandt andet John Kørner-udstillingen sidste sommer, går mere til stålet. Jeg er fuld af beundring over, at han har energien og modet til det, han gør«.

Også kunstkritiker Maria Kjær Thomsen, der skrev forside af Weekendavisen ved udnævnelsen af Michael Thouber, anerkender nu hans resultater.

»Jeg vil stadig kalde ham populistisk i den forstand, at han kobler sig på populære og aktuelle problematikker, som folk kan forstå og giver dem én på oplevelsen. Men jeg vil også give ham en masse credit. Thouber er virkelig lykkedes med at skabe liv igen på Charlottenborg og har fået diskussionen om samtidskunsten ud af de interne cirkler. Det må også siges til hans ros, at han ikke er typen, der brokker sig over, at bygningen er gammel, eller at klimaanlægget er dårligt, så stedet ikke egner sig til at være en kunsthall. Det ser han stort på, for han driver simpelt hen stedet som en moderne kunsthall«, siger Thomsen, der netop er blevet kunstredaktør på Information.

En lykkelig mand

Så her sidder han. En tidligere ungkonservativ kulturleder, der for første gang er lykkedes med at realisere den tidlige-

DET SKREV VI

Om udstillingerne

De to nye udstillinger på Charlottenborg blev anmeldt i Politiken i fredags af Karsten R.S. Ifversen, der blandt andet skrev:

Big Art. Til 13. januar.

♥♥♥♥♥♥♥

»Som kunsthall er det måske den økonomisk største og mest ambitiøse udstilling, man har løftet – og cadeau til Thouber for således at åbne huset og gøre det til et kulturelt pejlemærke«.

Alicja Kwade: Out of Ousia. Til 21. sept.

♥♥♥♥♥♥♥

»Med Kwades æstetiske præcision og klare rum- og tidsfornemmelse for, hvad man som gæst kan klare, har hun lavet et hit på Charlottenborg«.

re konservative kulturminister Brian Mikkelsens vision for Charlottenborg, og nu også er ved at blive omfavnet af dem, der stod med armene over kors i begyndelsen.

Jeg spørger, om hans succes i virkeligheden bekræfter, at Brian Mikkelsens vision for stedet var den rigtige.

»Både-og. Der er ting i den konservative ideologi, som jeg stadig er tilhænger af, men som jeg ikke kan se i den førte politik. Det var rigtigt tænkt at omdanne Charlottenborg til en international kunsthall, men økonomien fulgte ikke med, og det var en fejl fra starten. Jeg har fuld forståelse for, at der er kamp om velfærdskronerne. Men jeg skal stadig finde på en økonomisk model for det her sted, for den er ikke opfundet endnu. Fra politisk hold må man beslutte sig for, om man vil den vision om en international kunsthall i København, som Brian Mikkelsen stod bag, for så må vi finde en økonomisk model for den«.

Kan du ikke bare fortsætte med at skaffe private fondsmidler, det går jo så godt?

»Mit held, da jeg ankom, var i virkeligheden, at Charlottenborg i mange år ikke havde fået særlig mange fondspenge. Det var vores tur, kan man sige. Men alle kulturinstitutionerne søger de samme fonde, og på et tidspunkt vil det blive andres tur«, svarer Michael Thouber.

»Det er det, jeg mener med døds-kamp. Det kan nemt begynde at spøge på Charlottenborg igen«.

Vi siger farvel ved porten ud til Nyhavn. Jeg slår paraplyen ud, mens han tilbringer resten af dagen på byens næstbedste adresse.

Nogle dage senere ringer Michael Thouber. Den dag, jeg var forbi, var han mere bekymret, end han er normalt, fordi efterårets udstillinger stadig var ved at blive opbygget, forklarer han. Udstillingen er nu næsten på plads, og det samme er direktørens optimisme.

»Da jeg gik af sted i morges, tænkte jeg, at det måske er rigtigt nok«, siger han.

»At jeg er en lykkelig mand«.

camilla.stockmann@pol.dk

Forbehold for trykfejl og udsolgt.

KIMONO

Til stille morgener eller vinterbadning. Kimono i 100% økologisk vaflet bomuld. Farve: Light grey, Dark grey eller Midnight blue.

Pluspris 509 kr.

Pris uden abonnement 700 kr.

Køb på politiken.dk/plus eller i Plusbutikken, Vestergade 22, Kbh K

POLITIKENPLUS

♥♥♥♥♥

POLITIKEN

"MESTERLIG."

LONE NIKOLAJSSEN, INFORMATION

★★★★★

JYLLANDS-POSTEN

★★★★★★★★★★★★★★★★

"YDERST TANKEVÆKKENDE OG RØRENDE."

NICKI JENSEN, MOOVY

★★★★★★★★★★★★★★★★

MAGASINET KBH

NORDJYSKE

"ENESTÅENDE."

BENT STENBAKKEN, NORDJYSKE

★★★★★★★★★★★★★★★★

FILMSELSKABET DRK

CINEMAONLINE

"EN FREMRAGENDE, GRIBENDE FILM."

HELLE HARTMANN, MAGASINET KBH

★★★★★★★★★★★★★★★★

FILMKOMMENTAREN

FILMMAGASINET NOSFERATU

EN FILM AF

JANUS METZ OG SINE PLAMBECH

HJERTE LANDET

SE DEN I BIOGRAFERNE NU

MAGIC HOUR FILMS

IFILM DET DANSKE FILMINSTITUT

CAMERA FILM